

РЕШЕНИЕ

№ 364

гр. Плевен, 26.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН в публично заседание на двадесет и трети август през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: СИЛВИЯ ЦВ. КРЪСТЕВА

Членове: ЕМИЛИЯ АТ. КУНЧЕВА
ГЕОРГИ ИЛ. АЛИПИЕВ

като разгледа докладваното от ГЕОРГИ ИЛ. АЛИПИЕВ Въззивно гражданско дело № 20224400500471 по описа за 2022 година

ПРОИЗВОДСТВО по чл.258 и сл. от ГПК.

Въззивното гражданско производство, пред Окръжен съд – гр. Плевен, е образувано на основание въззивна жалба от Агенция по заетостта с ***, представлявана от гл. юрк. Е. И., срещу Решение № 286/15.10.2021г. постановено по гр. д. № 418/2021г. по описа на Районен съд-Червен бряг.

Въззивният жалбоподател твърди, че обжалваното решение е неправилно и необосновано. С въззиваната жалба е отправено искане за отмяна на решението на първоинстанционния съд, в частта с която са уважени предявените обективно кумулативно съединени искове по чл.344, ал.1, т.1, т.2, т.3 във вр. с чл.225, ал.1 от КТ и вместо него да бъде постановено решение по същество. Навеждат се твърдения, че длъжността която заемал работникът не е била определена за заемане от трудоустроено лице по чл. 314 КТ и по този начин не се нарушавал т.16 от Решение на НЕЛК № 0307 от 16.07.2008г. Поради което се счита, че неправилно е налице приложена закрилата предвидена в чл. 333, ал.1, т.2 КТ.

На следващо място се посочва, че лицето е било на срочен трудов договор, чийто срок изтекъл 31.12.2021г., което представлява невъзможност

лицето да бъде възстановено на същата длъжност.

Възразява, че незаконосъобразно било определено обезщетението по чл. 344, ал.1, т.3 КТ. Твърди се, че от деня следващ освобождаването му от длъжност бил на разположение на друг работодател, а именно Община Червен бряг.

Сочи, че законната лихва следвало да бъде присъдена от датата на завеждане на исковата молба 07.04.2021г., а не от последния работен ден на работника - 08.02.2021г.

С оглед гореизложеното се иска въззивният съд да отмени първоинстанционното решение. Прави се искане за присъждане на разноси за първоинстанционното и въззивното производство, както и се повдига възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ответната страна.

С жалбата не се правят искания за събиране на доказателства.

В съдебно заседание въззивникът се представлява от юрк.Е. И., който поддържа въззивната жалба и моли първоинстанционното решение да бъде отменено и предявените от ищеца искиви претенции да бъдат отхвърлени. На основание чл. 78, ал.5 ГПК прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение на въззиваемата страна. Моли да бъде присъдено юрисконсултското възнаграждение пред първа и въззивна инстанция, както и направените в хода на процеса разноси.

Въззиваемата страна Х.Х., чрез пълномощника си адв. Р.М., изразява становище, че въззивната жалба е неоснователна, а решението на районния съд правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено. Сочил се, че съдът правилно приложил разпоредбата на чл.333, ал.1, т.2 КТ, като навежда твърдения, че трудоустрояването било фактически изпълнено, тъй като е налице трайно намалена работоспособност и били посочени противоположни условия на труд. Изтъква се, че правилно първоинстанционният съд е присъдил претендираната сума, ведно с лихвата от датата на завеждане на иска, а не от оставането на служителя без работа. На следващо място се заявява, че правилно е изчислена сумата на претендираното обезщетение за времето през което служителят е останал без работа. Поддържа становището, че началната дата за определяне на обезщетението за оставане без работа

правилно е определена от първоинстанционния съд като 08.02.2021 г., тъй като на тази дата е вписано, че служителят е напуснал предприятието.

В съдебно заседание въззиваемият се явява лично и с процесуалния си представител адв. М., който поддържа отговора на въззивна жалба, като моли първоинстанционното решение да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Представя списък с разноски, както и договор за правна защита и съдействие за осъществяването на процесуално представителство пред въззивната инстанция.

ВЪЗЗИВНИЯТ СЪД, като извърши проверка по допустимостта на въззивната жалба съгласно чл.267, ал.1 от ГПК при съответно прилагане на чл.262 от ГПК, установи следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, срещу съдебен акт, подлежащ на обжалване, от надлежна страна, която има правен интерес да обжалва решението, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Въззивният съд с Определение № 979/06.07.2022г., служебно е допуснал изготвяне на съдебно счетоводна експертиза, която установява, че за претендирания шестмесечен период на оставане без работа, а именно от 08.02.2021г. до 08.08.2021г., размерът на дължимото обезщетение, претендирано от ищеца възлиза в размер на 693.32 лв.

С обжалваното решение № 286/15.10.2021г. постановено по гр. д. № 418/2021г., Районен съд-Червен бряг, въз основа на събраните по делото доказателства признал, на основание чл.344, ал.1, т.1 от КТ, уволнението на Х. В. Х., с ЕГН *****, извършено със Заповед № *** г. на ръководителя на Агенция по заетостта - София, ЕИК/Булстат ***, представлявано от Директора Д.Н., за незаконно, като отменил същата като незаконосъобразна.

Възстановил, на основание чл.344, ал.1, т.2 от КТ, Х. В. Х., с ЕГН *****, на заеманата от него длъжност, преди уволнението – „Трудов медиатор-посредник“.

Осъдил, на основание чл.344, ал.1, т.1, вр. чл.225, ал.1 от КТ, Агенция по заетостта - София, ЕИК/Булстат ***, да заплати на Х. В. Х., с ЕГН *****, сумата от 690,55лв., представляваща обезщетение, за времето през което е останал без работа, вследствие на незаконното уволнение, за

периода 08.02.2021г.- 08.08.2021г., ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на исковата молба - 07.04.2021г., до окончателното ѝ изплащане.

Осъдил, на основание чл.78, ал.1 от ГПК, Агенция по заетостта - София, ЕИК/Булстат ***, да заплати на Х. В. Х., сумата от 700 лв. представляваща заплатено адвокатско възнаграждение.

Осъдил, на основание чл. 78, ал.6 от ГПК, Агенция по заетостта - София, ЕИК/Булстат ***, да заплати по сметка на РС-Червен бряг, сумата от 50лв.- държавна такса.

В мотивите на решението си първоинстанционният съд, въз основа на събраните по делото доказателства, по иска с правно основание чл. 344, ал.1, т.1 КТ приел за установено, че въззиваемата страна, по силата на сключен трудов договор ТД № Л-27 от 15.12.2015г., заемала длъжността „Трудов медиатор-посредник“, в Агенция по заетостта, гр. София, с местоработадирекция „Бюро по труда“ в гр. Червен бряг. Със Заповед № *** г., която била връчена на ищеца същия ден, му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, поради допуснато виновно неизпълнение на трудовите задължения, изразяващи се в нарушение на чл. 190, ал.1 т.3 от КТ и чл. 187, ал.1, т.10 КТ и чл. 23 от Кодекса за етично поведение на служителите в държавната администрация. На същата дата му била връчена Заповед № 7 от 03.02.2021г., с която трудовото правоотношение на работника било прекратено, поради налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“. Заповедта била връчена на работника срещу подпис на 08.02.2021г.

Въз основа на приложено по делото Експертно Решение на НЕЛК № 0307 от 16.07.2008г., първата инстанция приела, че на ищеца е определено 54% трайно намалена работоспособност с водеща диагноза болести на очната ябълка – високостепенно късогледство, пигментна дегенерация на ретината и начална комплицирана катаракта на двете очи. Основал се на нормата на чл. 333, ал.1, т.2 КТ, съгласно която за уволнение на трудоустроен работник се изисква разрешение от инспекцията по труда, което в настоящия случай не било искано от работодателя и съответно не е давано от ИА „Главна инспекция по труда“. При този изход на делото и на основание чл. 344, ал. 3 КТ, първоинстанционният съд приел, че заповедта следва да бъде отменена като незаконосъобразна, а делото не следва да бъде разглеждано по същество

на спора.

В този смисъл и с оглед уважаването на главния иск, акцесорният по чл. 344, ал.1, т.2 КТ също е уважен, като съдът възстановил работника на заеманата преди уволнението длъжност.

По иска са правно основание чл. 344, ал.1, т.3 от КТ, първоинстанционният съд приел за основателен, като за периода за оставане без работа от 08.02.2021г. до 08.08.2021г. присъдил обезщетението по чл. 225, ал.1 от КТ в размер на 690,55 лв.

Въззивният съд възприема изцяло мотивите в обжалваното решение, в този смисъл настоящата съдебна инстанция трябва да се произнесе само по релевираните във въззивната жалба оплаквания, като в останалата част препраща към мотивите на първоинстанционното решение по реда на чл. 272 ГПК.

Въззивникът поддържа становището, че длъжността която заемал работникът не е била определена за заемане от трудоустроено лице по чл. 314 КТ и по този начин не се нарушавал т.16 от Решение на НЕЛК № 0307 от 16.07.2008г. Поради което се счита, че неправилно е налице приложена закрилата предвидена в чл. 333, ал.1, т.2 КТ.

Настоящият съдебен състав, видно от приложено по делото Експертно Решение на НЕЛК № 0307 от 16.07.2008г., приема за безспорно, че на въззиваемия е определена 54% трайно намалена работоспособност, със срок на чужда помощ „Пожизнен“, с водеща диагноза болести на очната ябълка – високостепенно късогледство, пигментна дегенерация на ретината и начална комплицирана катаракта на двете очи. В т.16 от Решение на НЕЛК № 0307 от 16.07.2008г., като противоположни условия на труд е вписано „опасност от нараняване на очите, на височини, сред движещи се машини, тежки физически усилия, вибрации, токсични вещества“.

Съгласно Решение № 41 от 2001г. на 3-то г.о ВКС и Решение №1559 от 2002г. на III г.о. ВКС лица с над 50% неработоспособност се считат за трудоустроени. В Решение № 60/13.06.2017 г. по гр.д.№ 3186/2016 г. на ВКС, III-то Г.О.; Решение № 443/24.03.2016 г. по гр.д.№ 2569/2015 г. на ВКС, IV-то Г.О., Решение № 431/17.01.2014 г. по гр.д.№ 869/2013 г. на ВКС, IV-то Г.О., постановени по реда на чл. 290 от ГПК се приема тезата, че ако към момента

на уволнението е установено, че е служителът е бил с предписание за работа при облекчени условия, както е в настоящия случай, съгласно т. 16 от Решението на НЕЛК, то работникът се ползва със закрила по чл. 333, ал.1, т. 2 от КТ. Тъй като в процесния случай изпълняваната от въззиваемия работа е подходяща за здравословното му състояние, настоящият съдебен състав намира, че трудоустрояването по смисъла на чл. 314 КТ е фактически изпълнено. Закрилата по чл. 333 КТ има обективен характер и цели защитата на работника по социални и хуманитарни критерии, поради което се прилага независимо от това дали работодателят е бил уведомен за заболяването на работника и независимо от това дали от работника са били представени медицински документи за заболяването.

С оглед гореизложеното и като съобрази, че към 16.07.2008 г. въззиваемият е била с установена трайна нетрудоспособност от 54% поради общо заболяване и с предписание да не полага тежък физически труд, то съдът приема, че последният се е ползвал от закрилата по чл. 333, ал.1, т.2 от КТ в частта за трудоустроени лица. В този смисъл и възражението на въззивника относно обстоятелството, че длъжността която заемал работникът не е била определена за заемане от трудоустроено лице по чл. 314 КТ е неоснователно, а изводът на първоинстанционния съд правилен и законосъобразен.

На следващо място се възразява, че работникът бил на срочен трудов договор, чийто срок изтекъл 31.12.2021г., което представлявало и невъзможност последният да бъде възстановен на същата длъжност.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователно възражението на въззивника, доколкото предмет на разглеждане на настоящия съдебен процес е обстоятелството дали основателно е било прекратено трудовото правоотношение на служителя, поради неговото уволнение, а не срочността на трудовото му правоотношение.

По отношение на възражението, свързано с твърдението, че незаконосъобразно е било определено обезщетението по чл. 344, ал.1, т.3 КТ, настоящият състав счита същото за неоснователно поради следните съображения.

В хода на въззивното производство, Окръжен съд Плевен служебно назначи съдебно-счетоводна експертиза, от която се установява, че за претендирания

шестмесечен период на оставане без работа, а именно от 08.02.2021г. до 08.08.2021г., дължимото обезщетение, което следва да се изплати на работника възлиза в размер на 693.32 лв. Доколкото с исковата молба ищецът е претендирал обезщетение за посочения период в размер на 690.55 лв., то и първоинстанционният съд се правилно се произнесъл в рамките на заявената от ищеца претенция.

По отношение на възражението, свързано с твърдението, че законната лихва следвало да бъде присъдена от датата на завеждане на исковата молба 07.04.2021г., а не от последния работен ден на работника - 08.02.2021г. настоящият състав счита същото за неоснователно поради следните съображения.

В диспозитива на първоинстанционното решение първоинстанционният съд е осъдил ответникът, да заплати на ищеца сумата от 690.55 лева за времето, през което последният е останал без работа поради незаконното уволнение, считано от 08.02.2021г., „ведно със законната лихва върху тази сума от датата на завеждане на иска – 07.04.2021г. до окончателното ѝ изплащане“. Правилно и законосъобразно първоинстанционният съд присъдил законната лихва, от датата на депозиране на исковата молба в съда, а именно от 07.04.2021г., а не от 08.02.2021г., както въззивникът твърди.

В допълнение на изложеното, настоящият съдебен състав счита, че заповедта за уволнение е незаконосъобразна и на друго основание.

Съдът счита, че тежестта на наложеното наказание не съответства на извършеното от работника нарушение, предвид критериите на чл.189 ал.1 КТ.

За да обоснове налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание „уволнение“, работодателят е приел, че работникът е извършил многократни нарушения на принципа на поведение, като с това се нарушавала и основната трудова функция на работника, предвид значението му за работодателя.

С решение по гр. дело № 1417/2011г., трето г. о., ВКС; решение по гр. дело № 564/2011г., четвърто г. о., ВКС и решение по гр. дело № 1102/2012г., четвърто г. о., ВКС се приема, че преценката на критерия - тежест на допуснатото нарушение следва да се основава на всички обстоятелства, имащи отношение към извършеното дисциплинарно нарушение. За тежестта на нарушението от значение е характера на изпълняваната работа, характера на възложените трудови функции и доколко те сочат за оказано от

работодателя по-високо доверие, респ. доколко са свързани с по - висока степен на отговорност при изпълнение на работата, значимостта на неизпълнените задължения по трудовото правоотношение, с оглед настъпилите или възможни неблагоприятни последици за работодателя, респ. доколко тези последици са повлияли или могат да повлияят върху работата на работодателя, обстоятелствата при които е осъществено неизпълнението, както и субективното отношение на работника или служителя към неизпълнението.

В настоящия случай работодателят приел, че ищецът нарушил чл. 23 от Кодекса за етично поведение на служителите в държавната администрация, като се държал арогантно и обиждал колегите си на работното място. За да се прибегне до налагане на най-тежкото наказание, следва нарушението да съставлява неизпълнение или лошото изпълнение на задължение свързано с основната трудова функция, тъй като засяга съществено основните функции по трудовия договор, както и настъпили ли са неблагоприятни последици за работодателя. В случая нарушението принципно би застрашило доброто име на работодателя, доколкото има събрани данни грубото отношение на ищеца спрямо колегите му, което също така да се е проявявало пред и граждани, но не е увредило реално работодателя. Няма доказателства, от който да може да бъде направен извод за налагани на ищеца през годините и други дисциплинарни наказания, като настоящото се явява първо по ред.

Предвид изложеното, наложеното настоящия съдебен състав счита, че като първо провинение на работника, то наложеното му наказание не съответства на тежестта на извършеното нарушение, предвид критериите на чл.189 ал.1 КТ. Извършеното уволнение е незаконосъобразно и искът с правно основание чл.344 ал.1 т.1 КТ за отмяната му е неоснователен и на това основание.

При този изход от спора по главния иск, правилно първата инстанция приела за основателна и акцесорната претенция на ищеца, заявена по реда на чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност „Трудов медиатор-посредник“ към ИА „Главна инспекция по труда“.

Основателен се явява и предявеният осъдителен акцесорен иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ за присъждане на обезщетение по реда на

чл. 225, ал. 1 от КТ. Въззиваемият успешно е доказал освен наличието на успешно проведен главен иск и оставането си без работа поради уволнението и размера на претърпените от това вреди в размер на 690,55лв., за периода от 08.02.2021г.- до 08.08.2021г., което се установява от приетото по делото заключение на съдебно-счетоводната експертиза на вещото лице.

По отношение на разноските.

Предвид направеното възражение за прекомерност от въззивната страна, настоящият съдебен състав счита последното за неоснователно поради следните съображения.

По делото са представени доказателства, от които е видно, че заплатеният адвокатски хонорар от въззиваемия Х.Х. възлиза в размер на 700 лв. При направено искане по чл.78, ал.5 ГПК от въззивната страна, съдът трябва да вземе предвид всички обстоятелствата, от значение за преценката за фактическа и правна сложност на делото, като броя на предявените искове, извършените от страните процесуални действия в хода на процеса, правната сложност на казуса и доколко по него има установена задължителна съдебна практика, на колко инстанции е гледано делото и дали във следващите инстанции са събирани нови доказателства и др. В настоящия случай се установява, че са били предявени три иска при условията на обективно кумулативно съединяване, а именно главен за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна, както и два акцесорни за възстановяване на предишната работа и за обезщетение за времето, през което е останал без работа поради уволнението. Производството е приключило в едно съдебно заседание, с явяване на процесуалния представител на въззиваемата страна. Пред въззивната инстанция е била назначена и приета съдебно икономическа експертиза.

Настоящият съдебен състав, като съобрази доказателствените факти и доказателствата, които ги обективират и дължимото правно разрешение на повдигнатите правни въпроси, счита че делото се характеризира с относително висока правна сложност.

Като отчете конкретната фактическа и правна сложност на делото, настоящият състав намира, че заплатеното от въззиваемата страна адвокатско възнаграждение от 700 лв. не е прекомерно и следва да бъде присъдено в претендирания му размер.

Съгласно Определение №821/23.12.2015г., постановено по ч.гр. д. № 5438 от 2015 година по описа на ВКС и взимайки предвид чл. 7, ал.1, т.1 от Наредба № 1 от 2004г. минималното адвокатско възнаграждение за защита по иск с правно основание чл. 344, ал.1, т.1 КТ, както и по иск с правно основание чл. 344, ал.1, т.2 КТ, когато са предявени самостоятелно, е в размер не по-малко от минималната работна заплата за страната към момента на сключване на договора за правна помощ.

В настоящия случай представеният по делото договор за правна защита и съдействие, за процесуално представителство пред въззивната инстанция е сключен на 08.06.2022г. Към този момент, съгласно § 4 от Постановление № 37 ОТ 24 МАРТ 2022 г. на МС, минималната работна заплата от 01 април възлиза в размер на 710лв.

По отношение на предявеният иск по чл. 344, ал.1, т.3. КТ, като оценяем, размерът на адвокатското възнаграждение се определя спазвайки Правилото, залегнало в т. 16 от ТР № 6 от 06.11.2013 г. по тълк.д. № 6/2012 г. ОСГТК ВКС. В него е предвидено, че „Минималният размер на адвокатското възнаграждение по трудови дела с определен материален интерес се определя по чл.7, ал.1, т.1 от Наредба № 1/ 2004 г. на Висшия адвокатски съвет за минималните размери на адвокатските възнаграждения.“ От мотивите на тълкувателно решение става ясно, че Правилото в чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е създадено с оглед характера на съдебния спор, а не според вида на предявения иск (оценяем или неоценяем). По реда на чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения се определят възнагражденията по дела за защита на имуществени права, които не са породени от трудови правоотношения.

От горното може да бъде направен извод, че за предявените иски по чл. основание чл. 344, ал.1, т.1, т.2 и т.3 КТ, минималното адвокатско възнаграждение възлиза в размер на 710 лв.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че заплатеното от въззиваемата страна адвокатско възнаграждение в размер на 700 лв. не е прекомерно и следва да бъде присъдено в претендирания му размер

С оглед изхода на делото по депозираната въззивна жалба и поради

това, че последната е оставена без уважение, на въззиваемата страна Х.Х., следва да бъдат присъдени, направените разноски във въззивната инстанция за адвокатско възнаграждение, в размер на 700лв., на основание чл. 273 вр. чл. 78, ал.3 и чл. 80 ГПК.

По изложените съображения и на основание чл. 272 вр. чл. 271, ал.1, пр.1 ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА, като ПРАВИЛНО и ЗАКОНОСЪОБРАЗНО Решение № 286/15.10.2021г. постановено по гр. д. № 418/2021г. по описа на Районен съд-Червен бряг.

ОСЪЖДА на основание чл. 273 вр. чл. 78, ал.3 и чл. 80 ГПК Агенция по заетостта - София, ЕИК/Булстат *** представлявано от Директора Д.Н., да заплати на Х. В. Х., с ЕГН ***** от гр. Червен бряг, ***, направените деловодни разноски във въззивната инстанция в размер на 700 лв. за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО на основание чл. 280, ал.3, т.3 ГПК, подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____